

εἰρήνη ἀποκαθίστατο παντοῦ ἅμα ἐπεφαίνετο ἡ σταυροφόρος σημαία· ἀλλ' οἱ σταυροφόροι ἐκ προσμιών ἤδη ἐπιλαθόμενοι τοῦ σκοποῦ ἐξέκλιναν εἰς παντοδαπὰς κακουργίας καὶ ἐκδικήσεις· λαφυραγωγίαι, ἀρπαγαί, φόνοι ἄδικοι, καὶ λύσσα κατὰ τῶν ὀρθοδόξων τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας· χριστιανῶν ἐβεβήλωσαν τὸ δόγμα τῆς πίστεως, τὸ ὅποιον εἶχον οἱ πολεμοῦντες ὡς σύμβημα.

Διὰ τοῦτο ἡ πρώτη αὐτῶν στρατιὰ ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων περίπου Ἰταλῶν διοικουμένων ὑπὸ ἱερέως τινος Βομάρ καὶ τοῦ κόμητος Ἐμῆκον κατεβράσθη ὑπὸ τῶν πολεμίων εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Νικαίας· ἄλλοι δὲ πρὸ αὐτῶν ἐπιπτον καὶ κατ' αὐτὴν τὴν διὰ μέσου τῶν χριστιανικῶν τόπων γινομένην πορείαν, καθὼς π. χ. εἰς τὴν Οὐγγαρίαν ἢ μοῖρα τοῦ Γκάτσλακ.

Ἄλλ' ἡ μυρμηκία τῶν παρασκευαζομένων ἦτο ἀναριθμητος· ὅθεν νέα στρατιωτικὰ σώματα, Φλαμανδοὶ καὶ Γάλλοι, ἐξ ἑκατὸν καὶ ταῦτα χιλιάδων συγκεείμενα πεζῶν καὶ ἵππέων ἐβάδιζον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἀρχηγοὶ δ' αὐτῶν ἦσαν ὁ πρίγγιψ τοῦ Τάραντος Βοημόνδος καὶ ὁ δούξ τῆς Λοθαριγγίας Γοδιφρέδος. Ἄλλ' ἐκ τούτων μόνον ὁ ἀπαθανατισθεὶς ὑπὸ τῆς μούσης τοῦ αἰῶδος τῆς Ἰταλίας Τάσσου Ταγκρέδος ἀνεδείχθη ἀξίος τῆς ἱστορίας. Τὰ ἀθροιστήματα, ὅσα ἐτόλμυσαν καὶ εἰς τὰ περίξ αὐτοῦ τοῦ Βυζαντίου, ἐκίνησαν δικαίαν τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου, ὅθεν ἐφρόντισε νὰ καταστείλῃ διὰ τῆς βίας τὴν θρασυτείαν τῶν.

Ἐκτὸν χιλιάδες ἱππέων, πεντακόσιοι δὲ πεζῶν ἐστρατοπέδευσαν ἐπεὶ πλησίον τῆς Νικαίας καὶ ἐπεχείρησαν τὴν πολιορκίαν τῆς. Γενόμενοι δὲ τῆς πόλεως κύριοι προχώρησαν εἰς τὴν μικρὰν Φρυγίαν, ὅπου κρατερᾶς γενομένης μάχης ἐφρονεύθησαν τετρακισχίλιοι τοῦλάχιστον ὑπὸ τοῦ σουλτάν Κιλιγ' Ἀρσλάκ.

Ἀφ' οὗ ὅμως διεσθόντες τὴν Πισιδίαν, Λυκαονίαν καὶ Κιλικίαν ἐφθασαν εἰς τὴν Ταρσὸν κατεχομένην ὑπὸ τῶν πολεμίων, διηγέρθη ἕως μεταξὺ τοῦ ἀρχηγοῦ Βαλδουίνου καὶ τοῦ Ταγκρέδου· ὅθεν ἐκ τούτων ὁ πρῶτος ἀναγορευθεὶς ἡγεμὼν τῆς Ἐδέσσης (Μεσοποταμία), ὀλίγον ἐφρόντισε πλέον περὶ τῆς κυρίας κατκήρυξ.

Ἐν τούτοις τὸ στράτευμα προοδεῖον ἐξεπόρθησε τὴν Ἀντιόχειαν· ἐπιδημία ὅμως ἐπισκῆψασα ἐθέρισεν ἐπέκεινα τῶν πεντήκοντα χιλιάδων ἐντὸς ὀλίγου. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν, τῆς Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν 15 Ἰουλ. 1099 ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς αὐτῆς ὁ Γοδιφρέδος ἐχειροτόνησε καὶ πατριάρχην καθολικὸν τὸν Ἀρνούλφον· ἡ δὲ ἀναφανείσα νέα διχόνοια ἐμάκρυνε μὲν τὸν Ραυμόνδον καὶ ἄλλους ἀρχηγούς, ἐπέφερε δὲ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀλώσεως τῆς Ἀσκάλωνος.

Ἐκτὸν χιλιάδες Λομβάρδοι συναθροισθέντες ὕψερρον ὑπὸ τινος κόμητος Ἀλβέρτου (de Blandrat) ἐξεστράτευσαν εἰς τὴν Ἀνατολήν, καθὼς καὶ πολλοὶ Γερμανοὶ ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Παθαρίας Κονράδου ἀρχόμενοι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ καὶ ἄλλοι μετ' αὐτοῦ ἐλθόντες τῷ 1103 κατεβράσθησαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐκτὸς τοῦ δουκὸς de Nevers διασωθέντες εἰς Ἀντιόχειαν ὁμοίως δὲ

κατεστράφησαν καὶ ἄλλα τάγματα εἰς τὴν Νικομήδειαν· Ἐξ εἰκοσι πόλεων καὶ τινων χωρίων συνέκλειτο τὸ νέον τῆς Ἱερουσαλὴμ βασιλείου· καὶ μέρη μὲν αὐτοῦ περὶ τὴν Γενησαρέν ἐδόθησαν εἰς τὸν Ταγκρέδον, τὰ λοιπὰ διέπων ὁ Γοδιφρέδος ἐφορολόγει τοὺς ἐμήρας τῆς Καισαρείας, τῆς Πτολεμαίδος, καὶ τῆς Ἀσκάλωνος, ὡς τάξε τοὺς Ἀραβας, ἐπεὶτα δὲ ἀπέθανε τῷ 1100 κατὰ λιπὼν τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν ἀδελφόν του Βαλδουίνον ὅστις βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Γεννοατῶν διὰ θαλάσσης, ἐκυρίευσεν τὴν Ἐρσούρ καὶ τὴν Κεσαρίαν, πρὸ σέβαλε δὲ καὶ τοὺς Αἰγυπτίους.

Μετὰ ταῦτα παρεδόθη εἰς τοὺς Σταυροφόρους καὶ ἡ Τρίπολις. Τότε ἦλθε καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Νορβηγίας Σιγούρ μετὰ εἰκοσι χιλιάδων δυνάμεως στρατιωτικῆς, ὥστε διὰ τῆς βοηθείας αὐτῶν ἐκυρίευσεν καὶ ἡ Σιδὼν· ἀλλ' ἐπιχειρήσας ἐκστρατεῖαν καὶ κατὰ τὴν Αἰγύπτου ὁ Βαλδουίνος ἀπέθανε τῷ 1118.

Ὁ διάδοχος αὐτοῦ Βαλδουίνος Du Bourg νικήσας ὑπὸ τοῦ ἐμήρου τῆς Βερόοιας ἐφυλακίσθη, ἐν ᾧ στρατεύματα τοῦ ἐξηκολούθουν τὸν πόλεμον· ἐπεὶ δὲ λυτρωθεὶς προέβηκε τοὺς ἐχθροὺς τοῦ πολλὰ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Οὕτω καὶ οἱ μετ' αὐτὸν διετίλουν ἐναλλάξ πολεμοῦντες καὶ πολεμούμενοι.

Τῷ 1147 ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος Ζ' ἐξεστράτευσε εἰς τὴν Παλαιστίνην μετὰ εἰκοσι χιλιάδων στρατοῦ συνεπάγων καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ· ἀλλὰ πρὸ αὐτοῦ φθάσας ἤδη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Κορνάρδος, νικήσας παρὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς Καππαδοκίαν τὸν τῶν Γάλλων δὲ ὅλον τὸ ἡμῖς μέρος ἀπώλειτο ὑπὸ λιμοῦ καὶ ταλαιπωρίας, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ τὸ δὲ ὑπολειφθὲν ἐπεχείρησε τὴν πολιορκίαν τῆς Δαμασκού, ὁ Λουδοβίκος ὅμως ἠναγκάσθη μετ' ὀλίγον νὰ ἐκβῇ εἰς τὴν Γαλλίαν.

Δύο ἐκ τῶν Λατίνων τούτων βασιλέων τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐνυμφεύθησαν συγγενεὶς τῶν αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως, ὁ μὲν Βαλδουίνος (1160) τὴν ἑταίρην τοῦ Μανουὴλ, ὁ δὲ Ἀμωρῷ (1167) τὴν ἀδελφὴν· ἀλλὰ τῷ 1187 ὁ Σαλαχαδίνος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπανάλαβε πολλὰς κατακτηθείσας παρὰ τῶν Λατίνων χώρας.

Ὀλίγω ὕστερον καὶ ἄλλοι βασιλεῖς, ὁ τῆς Ἀγγλίας Ἡένρι Πρῶτος, ὁ τῆς Γαλλίας Φίλιππος Αὐγούστος, (μετὰ 100 χιλιάδων) καὶ ὁ τῆς Γερμανίας αὐτοκράτωρ Φρειδερίκος Βαρβαρούσσος ἦλθον ἐπὶ τὴν Ἀνατολήν μετὰ μεγάλων καὶ αὐτοὶ δυνάμεων ἕκαστος. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ τρίτῃ νικῆσας τοὺς ἐχθροὺς παρὰ τὸν ποταμὸν νανδρον ἀπέθανε, τὸ δὲ στράτευμά του κατεστράτευσε ὑπὸ τῶν νόσων καὶ τῆς κακοπαθείας, ὁ δὲ δούξ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Εὐρώπην ἐκρατήθη αἰχμάλωτος παρὰ τοῦ δουκὸς τῆς Αὐστρίας, τὸν ὅποιον ἐνίκησε ῥιφρονημένον ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Πτολεμαίδος· ἐπεὶτα δὲ ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ μουσικῆ τοῦ ἐχθροῦ ἐξώθησε τὸν δεσμοτῆρην ἐν τινι γνωστῇ, ἐν ᾗ ὅποιαν αὐτὸς ἀπῆνιγχε δι' ἄλλης στροφῆς, ἐξήγαγε παρὰ τῆς βασιλείας.

Τῷ 1197 ὁ Ἐρρίκος 6ος. αὐτοκράτωρ τῆς